

σχεδόν τὸ ἀνέκφραστον καὶ τὸ ἄπειρον.

Νὰ εἶπω ὅτι τὴν ἀνεγνώριζον, θὰ ἦτο ἐκφρασις λίαν χυδαία καὶ λίαν ἀσθενής· ὑπῆρχε πολὺ περισσώτερον, ὅλη ἡ ὑπαρξίς μου ὠθεῖτο πρὸς αὐτήν, μετὰ δυνάμεως βαθείας καὶ ὑποδεδουλωμένης, ἵνα τὴν ἀνακτῇ καὶ αὐτὸ τὸ κίνημα εἶχε, δὲν ἤξεύρω τι, τὸ ὑπόκωπον, τὸ φρικωδῶς κεκαλυμμένον, ὡς ἡ ἀδύνατος προσπάθεια τινός, ὅστις θὰ ἐζήτει νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἰδίαν πνοὴν καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν, μετὰ ἐτῆ καὶ ἐτῆ διεληθόντα ὑπὸ τὸ κάλυμμα τάφου...

Συνήθως ἰσχυροτάτῃ συγκίνησις δοκιμαζομένη ἐν ὄνειρῳ θραύει τὰ λεπτομερέστατα νήματα, καὶ τετέλεσται· ἐξυπνᾷ τις. Ὁ εὐθραστός μῖτος, ἀπαξ θραυσθεὶς, ἐπὶ στιγμὴν ταλαντεύεται, εἴτα πίπτει ἐκ νέου, ἀμαυροῦται κατὰ τοσοῦτον ταχύτερον, καθ' ὅσον τὸ πνεῦμα προσπαθεῖ περισσώτερον νὰ τὸν συγκρατήσῃ. — ἐξαφανίζεται ὡς γάζα σχιζομένη ἐν τῷ κενῷ· ἢν θὰ ἤθελε τις νὰ καταδιώξῃ καὶ ἦν ἀνεμὸς παρασύρει ἐν βάθει ἀπροσπελάστων ἀποστάσεων.

Ἄλλ' οὐχί, τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐξυπνησα καὶ τὸ ὄνειρον ἐξηκολούθησεν, ἐξαλειφόμενον· τὸ ὄνειρον ἐπεμνηκύνθη ἐν σθεννυμένη φωταυγείᾳ.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐμείναμεν ὁ εἰς ἐνώπιον τοῦ ἄλλου, ἀνεσχεθέντες ἐν τῇ πρὸς τὸ ἀναμνησκέσθαι ὁρμῇ ἡμῶν, ὑπὸ, δὲν ἤξεύρω τίνας, μελαγχολικῆς ἀδρανείας· ἄνευ φωνῆς διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ σχεδὸν ἄνευ σκέψεως, διασταυροῦντες μόνον βλέμματα φαντασμάτων μετ' ἐκπληξέως καὶ ἡδονικῆς ἀγωνίας... Εἴτα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἐκαλύφθησαν καὶ κατέστημεν μορφαὶ ἀκόμη πλέον ἄορατοι, συντελοῦντες ἔργα ἀσήμαντα καὶ ἀκούσιχα.

Τὸ φῶς κατῆρχετο, κατῆρχετο πάντοτε, σχεδὸν δὲν ἐβλεπέ τις πλέον ἐκεῖ. Αὕτη ἐξῆλθε καὶ τὴν ἡκολούθησα εἰς εἶδος αἰθούσης εὐρείας, μὲ τοὺς τοίχους ἀβεβασμένους, μόλις κεκοσμημένης δι' ἀπλῶν ἐπιπλῶν, — ὥπως συνήθως ἐν ταῖς κατοικίαις τῶν ἀποίκων ἐμφυτευτῶν. Ἐτέρω σκιὰ γυναικός, ἥ τις μᾶς ἀνέμενε ἐκεῖ, ἐνδεδυμένη δι' ἐσθῆτος κρεολῆς, — γυνὴ ἡλικιωμένη, ἦν ὡσαύτως ἀνεγνώρισα πάραυτα καὶ ἥτις τῇ ὁμοιάζεν, ἡ μήτηρ τῆς ἀναμφιδόλως — ἡγέρθη ἐπὶ τῇ προσεγγίσει μᾶς καὶ ἐξήλθομεν καὶ οἱ τρεῖς, χωρὶς νὰ προσυμφωνήσωμεν περὶ τούτου, ὥσπερ ὑπακούοντες εἰς συνήθειαν...

Θεέ μου, πόσαι λέξεις καὶ πόσαι μακρὰὶ ὁράσεις ἵνα ἐξηγήσωσι φορτικῶς πάντα ταῦτα, συμβαίνοντα ἄνευ διαρκείας καὶ ἀθροῦθως, μεταξὺ προσώπων διαφανῶν ὡς ἀνακλάσεις, κινουμένων ἄνευ ζωῆς ἐν αὐξανόμενῳ πάντοτε σκότει, μᾶλλον ἄχρῳ καὶ μᾶλλον θαμβῷ τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

Ἐξήλθομεν καὶ οἱ τρεῖς, κατὰ τὸ λυκόφως, ἐν μικρᾷ ὁδῷ μελαγχολικῇ, ἐχούσῃ ἐκατέρωθεν χαμηλοὺς οἰκίσκους ἀποίκων ὑπὸ μεγάλα δένδρα· εἰς τὴν ἄκραν, ἡ θάλασσα, μαντευομένη ἀορίστως· ἐντύπωσις ἐκτοπισμοῦ, μακρυνῆς ἐξορίας, κάτι τι ὡς ἐκεῖνο ὅπερ θὰ ἐδοκίμαζέ τις κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Μαρτινίκης καὶ τῆς Ἐνώσεως, ἀλλ' ἦττον τοῦ

πολλοῦ φωτός, ὅλα ταῦτα, φαινόμενα ἐν ἐκείνῳ τῷ σκότῳ, ἐν ᾧ ζῶσι νεκροί.

Μεγάλα πτηνὰ περιστρέφοντο ἐν τῷ οὐρανῷ· παρὰ τὸ σκότος τοῦτο εἶχε τις συνείδησιν ὅτι εὐρίσκετο κατὰ τὴν ἀκόμη φωτεινὴν ἐκείνην ὥραν τὴν ἐπερχομένην μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Προφανῶς ἐξεπληροῦμεν ἐκεῖ συνήθη πράξιν· ἐν τῷ πάντοτε βαθυτέρῳ ἐκείνῳ σκότει, ὅπερ δὲν ἦτο τὸ τῆς νυκτός, ἐπανελαμβάνομεν τὸν ἐσπερινὸν μας περιπάτον. Ἄλλ' αἱ ἀντιληφθεῖσαι ἐντυπώσεις ἐσθένουντο πάντοτε· αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἦσαν πλέον ὁραταί. Ἐξ αὐτῶν μοι ἔμενε μόνον ἡ ἐννοια δύο φασμάτων ἐλαφρῶν καὶ ἡδέων βαδιζόντων παρὰ τὸ πλευρόν μου... Εἴτα, οὐδὲν πλέον· τὰ πάντα ἐσβέσθησαν ἐσχατὴ ἐν τῇ ἀπολύτῳ νυκτὶ τοῦ ἀληθοῦς ὕπνου.

Ἐκοιμήθην πολὺ μετὰ τὸ ὄνειρον τοῦτο, — μίαν ὥραν, δύο ὥρας, δὲν γνωρίζω κατὰ τὴν ἀφύπνισιν, κατὰ τὴν ἐπάνοδοσιν τῶν σκέψεων, ἅμα μοι ἐπανῆλθε πρώτη ἀνάμνησις, ἐδοκίμασα τὸ εἶδος τῆς ἐσωτερικῆς συγκινήσεως, ὅπερ ὠθεῖ τινὰ νὰ ἀναπνήσῃ καὶ ἀνοιξῇ καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς ὀφθαλμούς... Ἐν τῇ μνήμῃ μου ἐπανέυρον κατ' ἀρχὰς τὸ ὅραμα ἐν τῇ ἐντατικωτάτῃ στιγμῇ του, ἐν ᾧ αἶφνης εἶχον σκεφθῇ εἰς αὐτήν, ἀναγνωρίζων τὸν μέγαν αὐτῆς πῖλον ἐρριμένον ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἐκείνου, καὶ ὅπου, ὅπισθεν μου, εἶχεν αὕτη ἐμφανισθῇ... Εἴτα, βραδέως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐνθυμήθην τὸ ὑπόλοιπον· τὰς τὸσον ἀκριβεῖς λεπτομερείας τοῦ ἥδη γνωστοῦ ἐκείνου οἰκήματος, τὴν πρεσβυτέραν ἐκείνην γυναῖκα, ἣν παρετήρησα ἐν τῇ σκιᾷ, τὸν περίπατον ἐκείνον ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ ἐρήμῳ ὁδῷ...

Ποῦ λοιπὸν εἶχον ἴδει καὶ ἀγαπήσει πάντα ταῦτα;

Ἐζήτησα ταχέως ἐν τῷ παρελθόντι μου μετ' ἀνησυχίας καὶ μελαγχολικῆς ἀδημονίας, νομίζων ἐμαυτὸν βέβαιον περὶ τῆς εὐρέσεως.

Ἄλλ' οὐχί, οὐδὲν, οὐδαμοῦ· ἐν τῇ ἰδίᾳ ζωῇ μου, οὐδὲν ὅμοιον.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πλήρης ἀπειραριθμῶν ἀναμνήσεων, συσσωρευμένων ἀναμνῆς, ὡς νήματα ἐμπεδευμένα· ὑπάρχουσιν ἐξ αὐτῶν πολλὰ χιλιᾶδες καὶ πεπιεσμένοι ἐν σκοτεινοῖς μυχοῖς, ἐξ ὧν οὐδέποτε θὰ ἐξέλθωσιν· ἡ μυστηριώδης χεὶρ, ἥτις τὰς ἀνακινεῖ καὶ τὰς ἀναστρέφει, λαμβάνει ἐνίοτε τὰς πλέον λεπτὰς καὶ τὰς πλέον ἀκαταλήπτους διὰ νὰ τὰς φέρῃ ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῷ φωτί, κατὰ τὴν γαλήνην, ἥτις προηγείται ἢ ἐπεται τῶν ὕπνων. Αὕτη ἦν πρὸ ὀλίγου διηγῆθην ἀναμφιδόλως οὐδέποτε θὰ ἐπαναφανῇ, καὶ ἐὰν ἐπανεφαινετο ἕτεραν νύκτα δὲν θὰ ἐμάνθανον περισσώτερα ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ τὸν τόπον ἐκείνον τῆς ἐξορίας, διότι, ἐν τῇ κεφαλῇ μου, δὲν ὑπάρχει ἀναμφιδόλως τίποτε περισσώτερον, ὅπερ νὰ ἀφορᾷ εἰς αὐτά· εἶνε τὸ τελευταῖον τεμάχιον θραυσθέντος νήματος, ὅπερ ὀφείλει νὰ τελειώσῃ ἐκεῖ, ἐνθα ἐσταμάτησε τὸ ὀνειρόν μου· ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ συνέχεια ὑφίσταντο μόνον ἐν ἑτέροις ἐγκεφάλοις ἀπὸ πολλοῦ ἐπανελθούσιν ἐν τῇ κόνει.

Μεταξὺ τῶν προγόνων μου, ἔσχον ναυτικούς, ὧν ἡ ζωὴ καὶ αἱ τύχαι μοι εἶνε ἀτελῶς γνωσταί· καὶ ὑπάρχουσι βεβαίως, δὲν γνωρίζω ποῦ, ἐν τινὶ μικρῷ νεκροταφείῳ τῶν ἀποικίων, γηραιᾷ ὄστᾳ, λείψανα τῆς νεαρᾶς γυναικός, μὲ τὸν μέγαν ψιθινὸν πῖλον καὶ τοὺς μέλανας βοστρύχους· τὸ θέλητρον, ὅπερ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον ἐξασκήσει ἐπὶ τινος τῶν ἀγνώστων ἐκείνων προγόνων, ὑπῆρξεν ἀρκούντως ἰσχυρόν διὰ νὰ ρίψῃ τελευταίαν μυστηριώδη ἀνάκλασιν μετὰ ἐμοῦ· τὴν ἐσκέφθην ὁλοκληρὸν ἡμέραν... καὶ μετὰ μελαγχολίας τόσῃ παραδόξου!

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια]

ΚΣ'.

Τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ πλοίαρχος Καγιὼλ ἦν ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου του.

Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ καὶ ἔλαμπε πλησιφαῆς φωτίζουσα τὰ φρούρια, ἅτινα σχηματίζουν τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος.

Μακρόθεν ἡ θάλασσα ἐξετείνετο γαληνία ὡς ἀτελεύτητος πεδιάς.

Ὁ πλοίαρχος Καγιὼλ δὲν ἦτο ἡσυχός· ὁσον τὰ κύματα, ἅτινα θὰ διέσχίζε διὰ τοῦ «Ἀλβατρός».

Παρετήρει τὴν σχεδὸν ἔρημον ὄχθην, ἐφ' ἧς ὀλίγοι ναῦται διήρχοντο.

— Θὰ ἔλθῃ; Μήπως μετενόησεν; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν παρκτηρῶν τὸ ὥρολόγιόν του.

Ἐπὶ τῇ ιδεᾷ ταύτῃ συνωφρυνότο, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Ὁ ὑψηλὸς μαῦρος, φέρων ἀπλοῦν σάκκον ταξειδίου, ἐφάνη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ὁ δὲ Μασσαλιώτης ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ὁ Περίζ — ὁ δὲν Περίζ, ὡς ἔλεγεν — ἐβὰ διζεν ὀπισθεν τοῦ μαύρου.

— Αἱ! ἔλατε λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος· παρ' ὀλίγον νὰ σᾶς ἀφήσωμεν. Αὐτός ὁ ἄθλιος Σπάρτακος δὲν θὰ σᾶς ἐξυπνησεν. Εἶναι ὀκνηρὸς ὡς ποντικός, ὁ διάβολος αὐτός!

Ὁ Ναβαρρὸς ἐζήτησε συγγνώμην...

Ὁ πλοίαρχος εὐγενῶς φερόμενος ἐνεκατέστησε μόνος του τὸν ταξειδιώτην ἐν λίαν ἀνέτῳ θαλαμίσκῳ ἐπεστρωμένῳ δι' ἐρυθροῦ ἐστιλβωμένου ἀνακαρδίου.

— Θὰ εἰσθε ἐδῶ ἐν ἀναπαύσει, φίλε μου, ἂν δὲ σᾶς λείψῃ τίποτε, ἀρκεῖ νὰ κάμετε ἐν νεῦμα, αἱ!

Ἐνῷ ὁ Ναβαρρὸς ἐτακτοποιεῖτο ἐν τῷ θαλαμίσκῳ, ἠκούσθη ἐπὶ τῆς γεφύρας φωνὴ δίδουσα τὰς διαταγὰς τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἦτο ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅστις εἶδε διαταγὰς, αἵτινες ἐξετελοῦντο πάραυτα μετ' ἐκτάκτου ἀκριβείας.

Ἡ μηχανὴ ἐσύριξε, τὰ ἱστία ἀνεπετάσθησαν, ἡ δὲ θαλαμηγὸς ἐξήρχετο τοῦ λιμένος. Ὅταν ὁ Περὲξ καὶ ὁ πλοίαρχος ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς γεφύρας, τὸ σκάφος προухώρει ἤδη μεγαλοπρεπῶς πνέοντος ἐλαφροῦ νοτιανατολικοῦ ἀνέμου.

Ἦν ἐξαίσιον τὸ θέαμα τῆς πόλεως ἐκείνης, τῆς μόλις ἀφυπνιζομένης καὶ διαγραφόμενης ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐρυθρουμένη ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς μαρμαρυγῆς.

— Χαιρετίσατε, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, εἶναι τόπος μοναδικὸς εἰς τὸν κόσμον καὶ τόσῳ πλούσιος, ὥστε νὰ κινήσῃ τὸν πόθον τῶν ἀθλίων συμπατριωτῶν σου ἂν ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ ἐλθῶσιν. Ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται διατρέχομεν τὸν κόσμον καὶ ὁ κόσμος εἶναι ὡραίος!

Τὸ «Ἀλβατρός» ἔβαινεν ὀλοταχῶς.

Αὐρὰ πρωϊνὴ ἐπνεεν εὐνοϊκῇ. Ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἀτμός ἀλληλοδοθοῦντο ἐν τῇ περιστάσει.

— Αἱ! ὅταν σὰς τὸ ἔλεγα, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι θὰ ἔχωμεν ὡραίον καιρὸν! Τρέχομεν δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν. Τὸ «Ἀλβατρός» εἶναι ταχύ, τὸ δὲ πλήρωμα ἐκλεκτόν.

Ὁ Περὲξ ἀπεθαύμαζε τὴν διασκευὴν τοῦ πλοίου, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν καλλιεθισίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς θαλαμηγού, ὡς καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα.

— Ἰδοὺ πῶς εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται, εἶπεν ὁ Καγιόλ. Ἀγαπῶμεν ὅ,τι ὡραῖον!

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ θαλαμηγὸς ἄφηνε πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ ἐμπορικὰ ἢ ἀμυντικὰ πλοῖα.

— Αὐτὸ, ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος, εἶναι γολέτα· ἐκεῖνο εἶναι ἄθλιον κότερον. Τοῦτο εἶναι Ἀγγλικὸν τριίστιον, ἐρχόμενον ἐκ τῆς Ἰαμαϊκῆς. Ἐχει φορτίον σακχάρου.

Βαθμῆδόν ἡ ξηρὰ ἐξηφανίζετο μακρόθεν, τέλος δὲ ὅλως ἐξέλειπε.

Τὰ πλοῖα ἐγένοντο σπανιώτερα περὶ τὴν θαλαμηγόν, ἥτις ἔτρεχεν ὡς εἶχεν εἶπει ὁ πλοίαρχος, τοὺς δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν. Τότε ὁ Ἰσπανὸς ἡσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν.

Ἀνέπνευσε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του.

Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης τί εἶχε νὰ φοβηθῇ;

Ποία δυνάμεις ἠδύνατο νὰ βάλλῃ αὐτὸν ἐν τῷ ἀπείρῳ ἐκείνῳ;

Εὐρίσκετο κατὰ χιλίας πεντακοσίας λεύγας μακρὰν τοῦ ἐγκλήματός του καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐγνώριζον αὐτόν.

Θὰ ἤθελεν ἡ εἰρήνη αὐτὴ νὰ ἦτο αἰωνία, τὸ δὲ ταξίδιον νὰ διαρκέσῃ διὰ παντός.

— Πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὸ ἐπιτελεῖόν μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Παρουσίασεν αὐτῷ τὸν ὑποπλοίαρχον, ἀξιωματικὸν ἀρτίως μεμορφωμένον, εὐγενῆ καὶ λίαν ἀξιοπρεπῆ.

Εἶτα παρουσίασεν αὐτῷ τὸν τρίτον πλοίαρχον νέον ἄνδρα εὐχρουν ὡς νεάνιδα, ὅστις στενῶς θὰ συνεδέετο μετὰ τοῦ Μασσαλιῶτου, διότι οὗτος ἐπληξεν αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὴν παρεῖαν λέγων:

— Εἶσαι καλὰ, Γεώργιε;

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος εἶχον φυσιογνωμίας δραστηρίας καὶ καλοκάγαθους ἐν ταύτῳ. Ἦσαν δὲ ἐξ μαύροι λευκὰ ἐνδεδυμένοι, ὡς ὁ Ἀννίβας καὶ ὁ Σπάρτακος, καὶ ὀκνοὶ ναῦται φέροντες χιτῶνιον ἐκ κυανῆς ὀθόνης. Πάντες οὗτοι διετέλουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς ναυκλήρου, τύπου τελείου λύκου τῆς θαλάσσης.

— Ὁραῖον πλοῖον, αἱ! ἐπανελάμβανεν ὀλονὲν ὁ Μασσαλιώτης.

Ἦν ἀληθής.

Τὸ πᾶν ἦτο καθρὼν καὶ ἀπαστράπτων. Τὰ χάλκινα κοσμήματα ἐστιλβωμένα ἐφαίνοντο ὡς χρυσαῖ.

Ἐπὶ τῶν κατόπτρων καὶ τῶν ὑέλων οὐδ' ἐν ἄτομον κονιορτοῦ παρετηρεῖτο.

Τὰ τέσσαρα τηλεβόλα ἐξήστραπτον σχεδὸν ἀπειλητικῶς.

Ἡ γέφυρα ἦν λευκὴ ὡς παρθένος.

Μετὰ μιᾶς ὥρας ἐπιθεώρησεν ὁ Ναβαρρὸς ἡσθάνθη ἑαυτὸν ὀλιγώτερον ἤμερον.

Διηρώτα ἑαυτὸν οὐχὶ ἄνευ φόβου τινὸς τί ἦτο τὸ παράδοξον ἐκεῖνο πλοῖον.

Δι' ἓνα ἐγκληματικὴν τὰ πάντα εἶναι προφάσεις φόβων.

Οἱ ναῦται ὑπήκουον καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τοῦ ὑποπλοίαρχου ἄνευ θορυβοῦ καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Ἦρεμος καὶ ἀπαθής, ὀρθιος ἐπὶ τῆς σκοπίας του ἐπετήρει τὰς κινήσεις, σχεδὸν ὡς ἀξιωματικὸς διατάσσων στρατιώτας.

Φορτίον οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Κιβώτια τινὰ σιγάρων ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, σάκκοι καφε πρωτίστης ποιότητος, βαρέλια ρουμιού, φυτὰ σπάνια ἀπετέλουν τὸ ὅλον φορτίον.

Ὁ Περὲξ διετέλει ἔμφροντις.

Τὰ βλέμματα, ἅτινα λάθρα ἐρρίπτον αὐτῷ τὸν ἐφόβιζον.

Μόνος ὁ πλοίαρχος διετήρει τὴν μεσημβρινὴν αὐτοῦ στρωμυλίαν.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ναβαρρὸς παρετήρει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πρὸ μικροῦ φίλον του εἰδὸς τι στενοχωρίας, ἣν δὲν κατώρθωσε τελείως ν' ἀποκρύπτῃ, καὶ ἀνησυχίαν τινὰ ὀλονὲν αὐξάνουσαν.

Κατὰ στιγμὰς ὁ Καγιόλ συνωφρουότο.

Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις παρήλθεν ἄνευ ἀπενυκαίου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ξηρὰ ἐφαίνετο μακρόθεν ἐκλείπουσα μετ' ὀλίγων.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε κατὰστερος καὶ φωτεινὴ ὡς νύξ τῶν τροπικῶν.

Καὶ τὸ «Ἀλβατρός» διήνυν ὀλονὲν τοὺς δώδεκα αὐτοῦ κόμβους.

Κεκλησμένοι ἐν τῷ ἐξ ἀνακαρδίου θαλαμίσκῳ του ὁ Περὲξ ἐσκέπτετο.

Τί ἦτο τὸ «Ἀλβατρός»;

Μετὰ τῶν τηλεβόλων του ἦτο ἄρα γε πολεμικὸν σκάφος; Ὁχι.

Τὸ πλήρωμα δὲν ἔφερε στολὴν.

Ἄλλ' οὐδὲ ταχυδρομικὸν ἦτο.

Δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ ἐπιβάται.

Μήπως ἦτο ἐμπορικόν;

Τὸ φορτίον του ἦτο λίαν ἐλαφρόν.

Τί ἦτο λοιπόν;

Τὴν ἐπιούσαν ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῇ ἐρωτῶν τὸν φίλον του πλοίαρχον Καγιόλ.

Ἡ αὐρὰ ἐπνεε πάντοτε νοτιοανατολικῇ.

Καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν τὸ σκάφος διήνυν δεκατρεῖς τοῦλάχιστον κόμβους τὴν ὥραν.

— Τὸ «Ἀλβατρός» τρέχει, αἱ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ. Δὲν θὰ ἐκοιμήθητε καλῶς, φαίνεται ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας. Θὰ σὰς χαλᾷ ἡ θάλασσα!

Ὁ Ἰσπανὸς ἦν σύννους.

— Ἡ Νέα Ὁρλεάνς εἶναι πρὸς δυσμὰς τῆς Κούβας, πλοίαρχε, εἶπε, καὶ ἡμεῖς βαίνομεν πρὸς ἀνατολάς.

— Ἀπάτη, φίλε μου, καθαρὰ ἀπάτη. Μετὰ τινος ὥρας θὰ φθάσωμεν. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ προγευματίσωμεν. Ἡ θάλασσα μοὶ διεγείρει τὴν ὀρεξιν.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπαθὴς ἐμείνεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὅταν ὁ Περὲξ καὶ ὁ πλοίαρχος ἐκάθισαν πρὸ τῆς τραπέζης ἐναντι ἀλλήλων, μόνοι ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ «Ἀλβατρός», μακρῷ θαλάμῳ μετὰ διβανίων ἐκ βελούδου καὶ ὠοειδοῦς τραπέζης ἐν τῷ μέσῳ, τὰ ἐδέσματα ἄφθονα καὶ ποικίλα παρετέθησαν.

— Σὰς ὑπεσχέθην οἶνον τοῦ Κάπ καὶ θὰ σὰς προσφέρω! καὶ ἀπὸ τὸν καλῆτερον! Ἀννίβα, φέρε μίαν φιάλην παλαιοῦ.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Ἰσπανὸς ὑπηρετοῦντο ὑπὸ τῶν δύο μαύρων, οἵτινες εἶχον ἔλθει τὴν προτεραιάν τῆς ἀναχωρήσεως νὰ ὁμιλήσωσιν αὐτῷ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Αἰγιάδ.

Οἱ δύο κολοσσοὶ ἐξετέλουν τὴν ὑπηρεσίαν των μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου ἀξιεπαινοῦ.

— Αὐτὰ τὰ παλληκάρια, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης, τὰ ἡγόρασα ἐγὼ εἰς Ἀθῆνας πρὸ πέντε ἐτῶν ἀντὶ τεσσάρων χιλιάδων πιάστρον καὶ δὲν μετανῶ. Ἀξίζουν πολὺ περισσότερον. Τοῖς προσφέρω τὴν ἐλευθερίαν των καὶ δὲν τὴν θέλουν. Ἐχουν δίκαιον. Δὲν τοῖς λείπει τίποτε καὶ οὐδεμίαν ἔχουν φροντίδα. Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ σπουδαιότερον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον;

Ὁ Ἀννίβας εἶχεν ἐπανέλθει μετὰ τῆς ζητηθείσης φιάλης.

Ὁ πλοίαρχος ἀπεπομάτισεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Οἶον ἄρωμα! εἶπεν, οἶα εὐωδία, αἱ! Δοκιμάσατε αὐτὸ τὸ νέκταρ, ἀγαπητέ φίλε, καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι εἶναι καλῆτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἐλιξίρια τῆς γῆς!

Ὁ Περὲξ ἔφερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἔπινε τὴν ἀμβροσίαν τοῦ πλοίαρχου, ἡσθάνθη τὸν τράχηλόν του περισφιγγόμενον καὶ μία βλασφημία ἀπεπνίχθη ἐν τῷ λαιμῷ του.

Ὁ Ἀννίβας εἶχε περιβάλει τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ σχοινίου, ἐνῶ ὁ σύντροφός του ὁ Σπάρτακος ἐλάμβανε τοὺς δύο βραχίονας τοῦ Ἰσπανοῦ, ἵνα ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιον, εἶτα δὲ καὶ τὰς κνήμας, ὥς προσέδεσε δι' ἰσχυροῦ κάλου.

Ἐν ἀκκαρεῖ ὁ φονεὺς τῆς Γερμανικῆς προσέθετο καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος διβανίου ὡς δέμα ἐμπορευμάτων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Τον